

La República Catalana i la llengua que ens uneix

A les portes del procés participatiu per constituir la nostra República, hem vist aquests dies com la qüestió de la llengua torna a ocupar un espai preeminent en el debat ciutadà.

L'aparició del manifest Koiné ha estat el detonant per reprendre novament aquest debat. En síntesi, el manifest ha reivindicat el valor de llengua territorial del català en el territori que li és propi, valgui la redundància, i ha criticat la idea que s'hagi d'assumir un bilingüisme oficial sense explicar les conseqüències que se'n derivarien.

Lluny del debat més tècnic sobre el significat que cal donar a les paraules oficial, territorial, bilingüisme, i altres de l'àmbit de la sociolingüística, un debat complex per al qual confiem en la participació dels especialistes, avui dia de Sant Jordi, la festa que el poble ha fet seva i que ha esdevingut símbol universal del valor de la cultura, de la literatura i de la llengua, volem manifestar el següent.

1. La nova República de Catalunya ha de mantenir el reconeixement que el català és la llengua pròpia de Catalunya i dels Països Catalans, com ho és l'occità a l'Aran.
2. El caràcter de llengua pròpia els ha d'atorgar preferència davant de qualsevol altra, sigui quin sigui el grau i la forma en què finalment es faci la regulació lingüística.
3. La llengua pròpia haurà de ser doncs la llengua normalment utilitzada per l'Administració i els càrrecs públics en l'exercici de les seves funcions a Catalunya.
4. El coneixement i el bon ús de la llengua ha de ser condició indispensable per treballar en qualsevol plaça de l'Administració de la República Catalana: als ajuntaments, a la Generalitat, als jutjats, als mitjans de comunicació...
5. La nova República ha de garantir l'ús de la llengua en tots els àmbits i per a totes les funcions i situacions sense cap restricció ni impediment.
6. Per a això caldrà garantir que tota la ciutadania conegui la llengua. El català, doncs, haurà de continuar sent la llengua de l'ensenyament.
7. Catalunya ha estat sempre un territori d'acollida. I la llengua un factor determinant per a la integració que està a disposició de tothom qui es vulgui integrar. La població adulta i la nouvinguda tenen també el dret d'aprendre la llengua i hi ha d'haver, doncs, una oferta adequada per fer-ho possible.
8. La República ha de fomentar l'ús de la llengua en tots els àmbits, especialment

en aquells on l'han volgut arraconada la voluntat política del poder espanyol o la pressió dels interessos comercials.

9. La República fomentarà també el coneixement de les altres llengües i el respecte per totes elles i pels seus parlants. Que els ciutadans coneguin almenys dues, o millor tres o més, llengües ha de ser normal entre els ciutadans de la nova República.
10. Finalment volem fer notar que el futur de la llengua catalana depèn, més que de qualsevol regulació o estructuració política, de la voluntat dels parlants. Només la nostra voluntat d'utilitzar la llengua en qualsevol circumstància, sense abandonar-la davant els qui en volen la desaparició i, cosa molt important, mantenint-la en les relacions amb aquelles persones que ens entenen en català, encara que no el parlin, ens garanteix de manera absoluta que la llengua continuarà formant part del patrimoni cultural de la nació catalana.

Finalment, llegim un text de l'escriptora catalana d'origen amazic Najat El Hachmi.

“Qui digui que una llengua no és res més que una manera de compartir informació i que mentre ens comuniquem ja està bé, s'equivoca. [...] La llengua no es pot desvincular mai dels vincles afectius que ens proporciona, del pont que ens ajuda a establir amb els altres. Per això només a través del coneixement i ús de la llengua d'un país es pot copsar la seva naturalesa real, es pot produir el reconeixement mutu entre els que pretenen comunicar-se. Et parlo en aquesta llengua perquè et reconec com a proper i no t'excloc; jo et parlo en la teva llengua perquè vull formar part d'aquest tot.”

Priorat, dia de Sant Jordi de 2016